

OKRESNÍ SOUD V PARDUBICÍCH PODATELNA - Eva Nykllová	
Dodáno dne: - 1 -07- 2010	v ... hod.
_____ krát _____	přílohy
Kč kolek	spis

13To 282/2010 - 3133

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. června 2010 v trestní věci obžalovaných

XXX, nar. XXX
 bytem XXX, XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX
 XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX
 XXX, nar. XXX, bytem
 XXX, rozeného
 XXX, bytem
 XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX
 XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX
 XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX a XXX, nar. XXX
 XXX, bytem XXX

odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 14. 4. 2010, č. j. 22T 153/2008 – 3080, takto:

Odvolání státní zástupkyně se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byli všichni shora uvedení obžalovaní podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby, když okresní soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by se staly skutky, pro které byly obžalovaní stíháni. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu bylo poškozené Město XXX odkázáno s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Uvedeným rozsudkem rozhodl okresní soud v řízení, které bylo vedeno proti obžalovaným pro trestné činy pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zákona, resp. § 128a odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), c),

odst. 2 písm. a) tr. zákona, resp. § 158 odst. 1 písm. a), c) tr. zákona, podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona, resp. § 161 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zákona.

Uvedených trestných činů se měli podle obžaloby dopustit obžalovaní: **XXX** jako starosta a člen rady Města **XXX**, Ing. **XXX** jako vedoucí odboru rozvoje města Městského úřadu **XXX**, **XXX** jako zastupitel Města **XXX**, člen výběrové komise a člen představenstva hokejového klubu HC **XXX**, **XXX** jako prokurista klubu HC **XXX** a další obžalovaní jako vedoucí pracovníci či reprezentanti společností, které se účastnily výběrových řízení na pronájem nemovitostí v areálu letního koupaliště v **XXX**, **XXX**, na dodávku stavby autobusového terminálu v **XXX** a na akci stavebních úprav a přístavby zimního stadionu **XXX**.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaných do zprošťujícího výroku rozsudku. Uvedla, že souhlasí se závěrem okresního soudu, pokud na podkladě všech provedených důkazů v hlavním líčení dovodil, že žádný z těchto důkazů neprokázal rozhodné skutečnosti uvedené v obžalobě, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o vině obžalovaných. Podle ní však existoval i další klíčový důkaz spočívající v odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který byl pořízen v průběhu přípravného řízení, ale okresním soudem nebyl připuštěn jako procesně účinný důkaz. Připomněla, že okresní soud svůj závěr o nepřipustnosti zmíněného důkazu odvodil z argumentace Ústavního soudu ČR obsažené v nálezu sp. zn. II. ÚS 615/2006, v němž Ústavní soud formuloval řadu požadavků pro nařízení a použití odposlechů jako důkazu v trestním řízení. Podle státní zástupkyně však výklad Ústavního soudu zachází daleko za rámec toho, jak jsou podmínky pro nařízení a použití odposlechu jako důkazu formulovány v trestním řádu ve znění účinném v době vydání příkazu soudu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Podle ní se orgány činné v trestním řízení řídily platnou právní úpravou a požadavky formulované Ústavním soudem pak výrazně zpřísňují podmínky pro nařízení odposlechů a fakticky vyžadují, aby podnět policejního orgánu, resp. návrh státního zástupce k povolení odposlechu, v odůvodnění obsahoval již takové informace, které prakticky nelze získat jinak než samotným odposlechem. Setrvání na takto formulovaných požadavcích by prakticky znamenalo zásadní omezení využitelnosti institutu, který je u takového druhu trestné činnosti, jakým je korupce ve veřejné správě, často jediným reálným prostředkem odhalení pachatelů, neboť mezi osobami, které se v korupčním prostředí pohybují, není přirozeně zájem systém předem dohodnutých postupů, ovlivňování a výhod, rozkrýt a odhalit.

Státní zástupkyně tedy navrhla, aby odvolací soud přezkoumal stanovisko okresního soudu vztahující se k údajné nezákonnosti a tedy nepřipustnosti navrhovaného důkazu a zároveň navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu zrušil a poté podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému pojednání a rozhodnutí.

K podanému odvolání se prostřednictvím obhájců obsáhle vyjádřili i obžalovaní a obdobně jako v průběhu řízení před okresním soudem podrobně rozebrali požadavky vztahující se na povolení a provádění odposlechů telekomunikačního provozu nejen podle ustanovení trestního řádu, ale i z pohledu mezinárodních závazků ČR, ústavních norem a jednotlivých nálezů Ústavního soudu ČR, v nichž byl dopad zmíněných norem podrobněji vyložen.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Ve smyslu shora uvedeného ustanovení odvolací soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním dotčeného výroku napadeného rozsudku, ale také správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, které proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo podstatnými vadami. Okresní soud náležitě respektoval příslušná ustanovení tr. řádu zajišťující právo na obhajobu i ustanovení směřující k řádnému objasnění věci a realizaci jednotlivých důkazů. Ve věci provedl obsáhlé dokazování, když vyslechl jednotlivé obžalované, celou řadu svědků, kteří byli zapojeni do uvedených výběrových řízení, ať již na pozicích spojených s výběrem nebo na straně soutěžitelů, a provedl i řadu obsáhlých listinných důkazů, které dokumentovaly průběh výběrových řízení a jednání kolektivních orgánů, které se podílely na zadávání výběrového řízení a provádění vlastního výběru mezi soutěžiteli. Dále provedl důkaz i znaleckými posudky, které měly zhodnotit porovnávané nabídky, a vedl dokazování i ohledně účetnictví hokejového klubu HC XXX, když podle stanoviska obžaloby nemělo protiprávní jednání směřovat k obohacení jednotlivých osob, ale zvýhodňovat společnosti přispívající místnímu hokejovému klubu.

Provedené důkazy pak okresní soud podrobně vyhodnotil a ani státní zástupkyně v odvolání neodporuje závěru, že s výjimkou sporných odposlechů, byly prakticky provedeny všechny dostupné a pro věc významné důkazy, ty pak zhodnoceny logickým a vyčerpávajícím způsobem, přičemž z těchto důkazů nelze mít za prokázané spáchání trestného činu některým z obžalovaných.

Námítky státní zástupkyně se soustředily pouze na otázku, zda je nezbytné skutečně klást na povolení odposlechů telekomunikačního provozu a jejich pozdější použití jako důkazu v trestním řízení natolik přísné požadavky, jaké formuloval ve svých nálezech Ústavní soud.

Podle odvolacího soudu však nelze okresnímu soudu vytknout jako vadu,

pokud se při posuzování otázky, zda lze jako důkaz připustit záznam nařízeného odposlechu telekomunikačního provozu, neomezil na konstatování formálních podmínek obsažených v § 88 tehdy platného trestního řádu, ale zvažoval (i s ohledem na námitky uplatněné obhajobou), zda byl zmíněný postup v souladu s právními principy, které vycházejí z mezinárodních úmluv, jimiž je vázána Česká republika, z Ústavy ČR i z výkladu těchto norem, jak je podává Ústavní soud ČR ve svých nálezech. V tomto směru pokládá odvolací soud za správnou argumentaci, kterou k uvedené problematice rozvedl okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž důraz položil zejména na to, že návrh na vydání příkazu a příkaz samotný musí být podloženy dostatečně relevantními argumenty, aby bylo přesvědčivě doloženo důvodné podezření ze spáchání konkrétní trestné činnosti.

Odvolací soud sám pokládá za nutné poukázat i na to, že i když se v mezidobí určitým způsobem měnilo znění § 88 tr. řádu, který upravuje problematiku odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, bylo nutné zvažovat už v původním řízení i aplikaci jedné ze základních zásad trestního řízení obsaženou v § 2 odst. 4 tr. řádu, podle níž musí orgány činné v trestním řízení projednávat trestní věci s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, a při provádění úkonů trestního řízení lze do práv těchto osob, jichž se takové úkony dotýkají, zasahovat jen v odůvodněných případech a v nezbytné míře pro zajištění účelu trestního řízení.

S ohledem na zmíněný zákonný princip zakotvený přímo v trestním řádu tedy bylo zcela na místě, aby okresní soud zvažoval i přiměřenost zásahu do osobního soukromí v případě obžalovaných s ohledem na požadavky mezinárodních norem a respektování ústavních principů, včetně toho, jak tyto požadavky interpretuje Ústavní soud ve svých nálezech. Zmíněnou zásadu zdrženlivosti bylo možné zvažovat i z toho pohledu, zda s ohledem na shromážděné nekonkrétní informace, jak jsou zachycovány v úředních záznamech ve fázi před zahájením úkonů trestního řízení, resp. před podáním návrhu na povolení odposlechnů, bylo na místě nařídit odposlech telekomunikačního provozu, když podrobnější informace o proběhlých výběrových řízeních, které byly zmiňovány v anonymním trestním oznámení, bylo možné získat vyžádáním písemné dokumentace týkající se těchto výběrových řízení, přezkoumáním zápisů o jednání kolektivních orgánů, které se podílely na zadávání výběrových řízení a provádění výběru mezi soutěžiteli, popř. přezkoumáním účetnictví hokejového klubu, pokud měly úplatky snad směřovat vůči tomuto subjektu.

Podle odvolacího soudu tedy nelze vytýkat okresnímu soudu jako pochybení, pokud se při zkoumání naznačené otázky neomezil jen na posouzení, zda byl užitý postup v souladu s ustanovením § 88 tehdy platného trestního řádu, ale že zvažoval i otázky naznačené výše, a to zcela v souladu s citovaným ustanovením § 2 odst. 4 tr. řádu. Jeho postup v dané věci tedy vyhodnotil odvolací soud jako zákonný a opodstatněný a pokud posléze okresní soud dovodil, že záznam o provedeném odposlechu nelze jako důkaz použít, přičemž podrobněji vyložil, z jakých důvodů

dospěl k závěru o procesní nepoužitelnosti tohoto důkazu, pak i podle odvolacího soudu lze podrobnou argumentaci odkazující na stanoviska Ústavního soudu a ustanovení Listiny základních práv a svobod plně akceptovat.

Vzhledem k tomu, že odvoláním dotčený výrok napadeného rozsudku je správný a v souladu se zákonem a námitkám podaného odvolání nelze přisvědčit, bylo odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 24. června 2010

Za správnost vyhotovení:
Pavla Josková

JUDr. Aleš Holík, v. r.
předseda senátu